

نبرد کارگر نبرد ایدئولوژیک نیست، نبرد کارگر بر سر نان است.

محمد مهدی حبیبی

قسمت اول: پیدایش روز جهانی کارگر (اول ماه می)

اولین جرقه اصلی جنبش کارگران در سال 1856 و توسط کارگران استرالیا زده شد. این کارگران که خواستار کاهش ساعت کار روزانه و 8 ساعت کار در روز بودند در 21 آوریل مصادف با اول

اردیبهشت ماه 1856 در اعتصابی سراسری پایه و اساس روز جهانی

کارگر را ریختند. این حرکت وسیع در بین کارگران استرالیا هر سال

ادامه پیدا کرد و به تدریج از استرالیا به سراسر دنیا کشیده شد. در ماه

های آوریل و می 1886، کارگران آمریکا تصمیم گرفتند که در

اعتراض به زمان زیاد کار در روز دست از کار بکشند؛ کارگران

اعتصابی خواستار تعدیل شرایط کار و کاهش ساعات روزانه کار از ده

ساعت به 8 ساعت بودند. قرار بود که اول ماه مه 1886 در آمریکا

(ایالات متحده)، قانون کاهش ساعات کار به هشت ساعت در روز

تصویب شود که چنین نشد و به همین دلیل اعتراضات به صورت

گسترده ای ادامه یافت به صورتی که تنها در شیکاگو 90 هزار کارگر

در روز چهارم می گرد هم آمده بودند. اعتراضات کارگران باعث آتش

گشودن پلیس به سمت کارگران شد؛ کشتار معروف روز اول ماه می

در میدان بیده باعث شد که از این حادثه به عنوان حادثه ای خونین در

جهان یاد شود. به تدریج این روز، روز جهانی کارگر شد و در دیگر کشورها و توسط کارگران با

دولت ها گرامی داشته می شود.

قسمت دوم: کمونیست ها و این روز

روزهای جنبش های کارگری در دنیا کم و بیش همزمان با روی کار آمدن اندیشه مارکسیستی (که

اندیشه نویی در دنیا بود) در غرب است، همچنین پایه اندیشه مارکسیستی به لحاظ اقتصاد مرام

اشتراکی (سوسیالیسم) است؛ این مرام معتقد است که: "هر کسی به اندازه توانش کار می کند ولی

هر کسی به اندازه نیازش مصرف می کند". سوسیالیسم کمونیستی علاوه بر این عقاید، در اندیشه

های دیگری هم هست. مارکسیسم معتقد است راه برون رفت کارگران دنیا از زیر زور و ستم سرمایه

داری اتحاد تمامی آنها در دنیا است که به انقلاب سوسیالیستی ختم شود و طی آن نظامی بر پایه

سوسیالیسم شکل بگیرد و کارگران به حق و حقوق اصلی خود دست یابند. اندیشه اصلی مارکس

اینها بود که سعی کرد با این راه به جامعه آن زمان خود خدمت کند که سنجش او و افکارش مورد

بحث نیست. مارکسیست های کنونی که تا اندازه ای راه او را دنبال می کنند بیش از همه چیز بر حق

کارگران در جامعه پافشاری می کنند و به ظاهر خود را تنها حق خواه کارگران در دنیا می دانند. به

همین دلایل مهم ترین روز در اندیشه و مرام مارکسیستی همین روز اول می است. حکومت ها،

حزب ها، دسته ها، گروهک ها و افراد چپ در دنیا این روز را روز اصلی مانور خود در دنیا انتخاب

کرده اند و سعی دارند در این روز نمود داشته باشند. چپ های ایران هم از این قاعده احزاب چپ

مستثنا نیستند، آنها در روز کارگر (روز جهانی زن که کمتر از این روز مورد توجه شان است)

فعالیتی بیش از پیش دارند. رسانه های چپ ایرانی که ساعات زیادی را به گفتن از کارگران می

پردازند برای این روز تبلیغات زیادی می کنند. آنها قصد دارند خود را یگانه مجری روز جهانی

کارگر و یگانه منجی کارگران بشناسانند و در این راه دانشجویانی به آنها کمک می کنند

که تازه پا بر عرصه دانشگاه گذاشته و فریب این خیالات خام را خورده اند؛ اما آیا اینگونه

است؟ آیا موفق شده اند؟ آیا تنها منجی کارگران چپ ها هستند؟

قسمت سوم: کارگران، مردم و دانشجویان در این روز

علی رغم اینکه چپ ها سعی می کنند کارگران را به طرف خودشان بکشند، اما بیشتر

کارگران که عضوی از جامعه ایران هستند، و مانند بسیاری از مردم با بسیاری عقاید سنتی

و مذهبی و... و مانند همه ایرانیان با عشق به ایران زندگی

می کنند، فریب این حرف های به ظاهر زیبا را نمی خورند.

آنها می دانند که باید راهشان از هر گونه حزبی جدا باشد،

آنها می دانند که هیچ گره ای برای رضای خدا موش نمی

گیرد. نبرد کارگر نبرد ایدئولوژیک نیست، نبرد کارگر بر سر

نان است ضمن اینکه گذشته و حال چپ در ایران شناخته

شده و دست آنها برای مردم رو شده است. خط فقر در ایران

حدود پانصد هزار تومان است، بنا بر برخی آمار غیر رسمی

خط زنده مانند در ایران سیصد هزار تومان است و این در

حالی است که کارگران در ایران دوپست و نوزده هزار تومان

ماهانه دریافت می کنند. کارگران می دانند که اینگونه

سروصدهای بیبوهه چپ گرایانه آنها را به زندگی عادی

بر نمی گرداند. کارگران، مبارزه واقعی برای حق خود می

خواهند، پرچم سرخ، داس و چکش و شعارهای تو خالی و کلی مانند "آزادی و برابری"

برای کارگران کارساز نیست. کارگران با شعار از خجالت خانواده خود رها نمی شوند.

بباید اگر می توانید دست در دست کارگران بدهید و در کنار آنان کار کنید. چیزی که در

جنبش چپ کنونی در ایران بیش از همه چیز آنها خنده دارتر است اینست که آنها با رد

همه ارزش های یک کارگر ایرانی سعی دارند آنها را نجات بدهند، همه چیزهایی که یک

برای کارگر طبقه پایین ارزشمند است مورد بدگویی قرار می گیرد، همه آن چیزهایی که

هر ایرانی واقعی به آنها دل می بندد، مورد فحاشی و تمسخر قرار می گیرد و انتظار هم

دارند که بتوانند با این کارهای بیبوهه به کارگران خدمت کنند و دقیقاً هم به همین دلیل

است که تا کنون نتوانسته اند کارگران را جذب سیاه کاری های حزبی خودشان بکنند.

کارگران که بی شک دانشجویان را در کنار خود می بینند سعی خود را خواهند کرد که از

این فریب ها بدور باشند و در یک مبارزه صحیح و اصولی به خواسته های بر حق خود که

ابتدایی ترین آنها حق زندگی است دست یابند و روز جهانی کارگر می تواند روزی باشد

که دانشجویان و دیگر قشرهای جامعه ایرانی همچون معلمان و پرستاران خود را در کنار

کارگران احساس کنند و از این قشر زحمت کش و قشری که بیشترین آسیب ها را می

بیند حمایت کنند. کارگرانی که در اوج فقر و تهی دستی از شرافت خود دست بر نمی

دارند. آنهايي که فقط تا قبل از انتخابات و تنها برای شعارهای انتخاباتی برای برخی

اهمیت دارند و پس از گذشتن خراز پل دیگر کسی به فکر این زحمت کشان نیست.

برخی اخبار مرتبط با روز جهانی کارگر (خلاصه شده)

روزنامه اعتماد: موقت بودن کار برای شش ماه شاید هم یک سان،

نداشتن بیمه کاری و شاید هم بیمه، معلق بودن بین زمین و

زمان، بین داشتن و نداشتن کارفرما، حیران بودن میان ثبات

اقتصادی دولت و میزان بدهکاری ها و بیستانکاری ها. در آستانه

هزاره سوم هستند کارگرانی که معمولاً فقط برای شش ماه از ادامه

کار خود، زندگی خود و زیستن خود امنیت روانی دارند.

شوراهای اسلامی کاررغم کارگران با قرارداد موقت را بیش از 60

درصد کل کارگران اعلام می کند و در مقابل وزیر کار بدون هیچ

واکنشی به این رقم بالا فقط اظهار امیدواری دارد تا با اصلاح قانون

کار هر چه سریع تر وضعیت قرارداد های موقت روشن شود. کارگر

نمونه کشور بیش از 7 سال است قرارداد موقت کار دارد. [!]

سایت پاران باران: در حالی که وزارت کار اعلام کرده است 11

اردیبهشت روز کارگر است، اما طبق گفته تعدادی از فعالان

کارگری به بعضی از واحدها بخشنامه شده است که 12 اردیبهشت

به مناسبت روز کارگر واحدها تعطیل هستند و همین اختلاف نیز

موجب برگزار نشدن راهپیمایی کارگران و بیان نشدن مشکلات

صنفي آن ها مانند سال های گذشته شده است.

ایرنا: به دعوت سندیکاهای کارگری هزاران تن از کارگران در

پاریس و دیگر شهرهای فرانسه روز پنجشنبه به مناسبت روز

جهانی کارگر دست به تظاهرات زدند. اعتراض به کاهش قدرت

خرید شعار عمده تظاهر کنندگان روز کارگر در فرانسه بود. [در

بسیاری از کشورهای روز جهانی کارگر (یعنی روز اول ماه می یا

یازدهم اردیبهشت) مراسم روز جهانی کارگر برگزار شد.]

سایت دسترنج: بخشی از قطعنامه کارگران خراسان رضوی در روز

کارگر که در یک گردهم آیی صادر شده است: ما خواستار ترمیم

حقوق کارگران بر اساس تورم و سبب هزینه کالا هستیم، تاکید شده

است: مبلغ 10 هزار تومان حق مسکن در هر ماه برای کارگران فقط

اجاره دو روز مسکن در ماه آنان است ما خواستار افزایش حق

مسکن واقعی کارگران هستیم.

بیانه کمیته دفاع از انجمن های صنفی کارگری به مناسبت روز

کارگر: بیکاری، امنیت شغلی، شکاف بین دستمزد کارگران و خلا

وجود تشکیلات کارگری مستقل از مهمترین مشکلات مبتلا به

امروز کارگران کشور است. [این بیانیه در ده بند خواسته های

کارگران را نشان می دهد.]

سندیکا چیست؟ اتحادیه کارگری... این واژه به معنای سازمان صنفی طبقه کارگر و دیگر زحمتکشان است. سندیکاها در جریان مبارزه کارگران برای دفاع از منافع خود و بهبود

شرایط اقتصادی خود پدید شد. نخستین سندیکاها (تریدونیو) در آغاز قرون هیجدهم در انگلستان آن زمان در اولین رده کشورهای سرمایه داری قرار داشت بوجود آمد.

فعالیت های تشکیلاتی و صنفی یا سندیکایی یکی از مهم ترین ابزارهای تحقق مطالبات به حق جامعه کارگری است.

سندیکالیسم چیست؟ مسلکی سیاسی و جنبشی انقلابی است که هدفش سرنگونی نظام فعلی از راه انقلاب است و پایه گذاری دولتی که بوسیله اتحادیه های کارگری اداره شود.

تفاوت این دو: این که جنبش های اجتماعی (که ایجاد سندیکا هم یک جنبش اجتماعی است) و سندیکالیسم تفاوت ها و تمایزات آشکاری دارند، قطعاً صحیح است و ایجاد اتحادیه

های کارگری (سندیکا) که هدف آنها تنها دسترسی به حق و حقوق کارگران است، با ایجاد انقلاب کارگری بسیار متفاوت است. ما باید به خوبی این دو را از هم تشخیص دهیم تا

بتوانیم با اتحادیه های کارگری و فعالیت آنان دوستی بیشتری داشته باشیم و اجازه بدهیم این طبقه به خواسته های خود دست یابد.